

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE

Rady Ministrów

do ustawy tymczasowej z dn. 2 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 65, poz. 395) „o organizacji władz administracyjnych drugiej instancji“.

Na zasadzie art. 9 ustawy tymczasowej z dn. 2 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 65, poz. 395) „o organizacji władz administracyjnych drugiej instancji“, nie naruszając na przyszłość w niczem prawa zastrzeżonego w tym artykule Ministrowi Spraw Wewnętrznych, zarządza się jak następuje:

Stanowisko wojewody i jego stosunek służbowy.

Art. 1. Wojewoda jest na obszarze Województwa przedstawicielem Rządu Centralnego i dźierży z jego ramienia władzę państwową.

Przy pomocy Rady Wojewódzkiej tudzież urzędów i organów sobie podległych sprawuje Wojewoda zarząd Województwa, za który jest wobec Rządu Centralnego odpowiedzialny.

Art. 2. Wojewodę mianuje, przenosi i uwalnia Naczelnik Państwa na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych, uchwalony przez Radę Ministrów.

Art. 3. Wojewoda podlega pod względem personalnym Ministrowi Spraw Wewnętrznych, zaś służbowo Ministrom właściwym dla danego działu administracji państwowej.

Art. 4. W razie niemożności pełnienia przez Wojewodę obowiązków służbowych, zastępuje go w nich ten z pomiędzy pozostających na etacie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Naczelników Departamentu, któremu Wojewoda zastępstwo poruczy.

Na zastępcę przechodzą w okresie zastępstwa wszelkie prawa i obowiązki Wojewody.

Zakres działania Wojewody.

Art. 5. Do zakresu działania Wojewody należą wszelkie sprawy administracji państwowej z wyjątkiem spraw, przekazanych administracji sądowej,

skarbowej, szkolnej, wojskowej, kolejowej i pocztowo-telegraficznej oraz spraw zastrzeżonych kompetencji Urzędów Ziemskich.

W powyższym zakresie działania jest Wojewoda odpowiedzialnym wykonawcą zleceń poszczególnych Ministrów tudzież organem zarządzającym, orzekającym, rozstrzygającym lub wnioskującym.

Art. 6. Na mocy ustawy i rozporządzeń ministerjalnych Wojewoda może w zakresie swej kompetencji wydawać rozporządzenia. Rozporządzenia te mogą zawierać sankcję karną do wysokości przewidzianej w ustawie lub rozporządzeniu, na zasadzie których zostały wydane. Aby rozporządzenia takie miały moc obowiązującą, winny być ogłoszone w Dzienniku Wojewódzkim, a nadto podane do wiadomości publicznej na terenie, na którym mają obowiązywać w sposób na tym terenie używany. Ponadto muszą zawierać nagłówki „Rozporządzenie”, powołać ustawę lub rozporządzenie, na mocy których wydane zostały, oraz wskazać termin, od którego rozporządzenie po ogłoszeniu obowiązywać zaczyna.

W wykonaniu przepisów ustawowych tudzież rozporządzeń, rozstrzygnięć, decyzji i t. p. wydaje Wojewoda zarządzenia. Dla zabezpieczenia ich wykonalności mogą zarządzenia te przewidywać środki przymusowe dopuszczalne w ustawach i rozporządzeniach, na zasadzie których zarządzenie wydano.

Art. 7. Wojewoda zabezpiecza spokój i bezpieczeństwo publiczne w powierzonym mu Województwie. Wojewoda decyduje o użyciu oddziałów policji jednego powiatu w granicach drugiego i o przesunięciu rezerw.

W wypadkach wyjątkowych, gdy siły i środki władzy cywilnej okażą się niewystarczającymi, Wojewoda może zażądać pomocy wojska (dekret z dn. 2 stycznia 1919 r., Dz. Pr. P. P. № 1 poz. 80 oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 18 kwietnia 1919 r., Dz. Pr. P. P. № 35 poz. 276).

Nadto Wojewoda sprawuje zgodnie z obowiązującymi przepisami nadzór nad prasą, widowiskami, sprawami paszportowymi, sprawami obcych poddanych, ruchem ludności, jakoteż nad zgromadzeniami, stowarzyszeniami i związkami; Wojewoda prowadzi ponadto rejestrację stowarzyszeń i związków o ile ich działalność ogranicza się do obszaru Województwa lub jego części.

Art. 8. W zakresie spraw wojskowych należy do kompetencji Wojewody:

- 1) współdziałanie z władzami wojskowymi w sprawie przygotowania i przeprowadzenia poboru wojskowego, a w szczególności: ogłoszenie rozporządzenia o zarządzeniu poboru wojskowego w Województwie, przeprowadzenie czynności przygotowawczych z poborem związanych, czuwanie nad sprawnym przeprowadzeniem samego poboru i przedkładanie Ministrowi Spraw Wewnętrznych sprawozdań o jego wyniku tudzież delegowanie przedstawiciela Urzędu Wojewódzkiego do stałej komisji przy Dowództwie Okręgowym Generalnem (art. 29 Tymcz. Ust. o powszechnym obowiązku służby wojskowej, Dz. Pr. Kr. P. № 13 poz. 28 z roku 1918),
- 2) współdziałanie z władzami wojskowymi w sprawach dotyczących przygotowania i przeprowadzenia mobilizacji i demobilizacji osobowej i rzeczowej oraz w sprawach kwalifikacji koni i środków przewozowych,
- 3) wyznaczenie przedstawiciela Urzędu Wojewódzkiego do Okręgowych Komisji Rekwizycyjnych (art. 12 ustawy z dn. 11 kwietnia 1919 r. Dz. Pr. P. P. № 32 poz. 264 i art. 18 ustawy z dn. 25 lipca 1919 r. Dz. Pr. P. P. № 67 poz. 401).

Art. 9. W sprawach wyznaniowych należy do kompetencji Wojewody zapewnienie prawnej opieki kościołowi katolickiemu, a w stosunku do innych przez Państwo uznanych wyznań i związków religijnych ponadto wykonywanie nadzoru względnie praw Państwu przysługujących, na zasadzie obowiązujących przepisów.

Art. 10. W zakresie spraw zdrowia publicznego należą do Wojewody w drugiej instancji wszystkie te sprawy, które w myśl art. 2 zasadniczej ustawy sanitarnej z dn. 19 lipca 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 63 poz. 371) podlegają w najwyższej instancji kompetencji Ministerstwa Zdrowia Publicznego, a nadto orzecznictwo w pierwszej instancji w tych sprawach, które specjalnymi przepisami wyjęte zostaną z pod kompetencji Starosty.

Art. 11. W zakresie aprowizacji ludności należy do Wojewody:

- 1) ogólne kierownictwo aprowizacją w Województwie,
- 2) rozstrzyganie w drugiej instancji o zawieszonych przez Starostę uchwałach komisji aprowizacyjnej, utworzonej przy Sejmikach względnie przy Magistratach,
- 3) przedkładanie Ministrowi Aprowizacji wniosków na utworzenie w większych śródmiastach ludności Komisarjatów lub Inspektoratów Aprowizacji.

Art. 12. W dziedzinie ochrony pracy i opieki społecznej należą do Wojewody:

- 1) sprawy przekazane dekretem z dn. 3 stycznia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 5 poz. 90) inspektorom pracy,
- 2) funkcje poruczone art. 185 punkt a) dekretu z dn. 11 stycznia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 9 poz. 122) sekcji ubezpieczeń społecznych Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.
- 3) sprawy poruczone delegatom sekcji opieki społecznej Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 13. W zakresie spraw rolniczych i weterynaryjnych należy do działalności Wojewody:

- 1) rozstrzyganie w drugiej instancji odwołań od orzeczeń i zarządzeń, wydanych w pierwszej instancji przez Starostwa w sprawach rolniczych i weterynaryjnych;
- 2) nadzór ogólny nad działalnością władz rolniczych i weterynaryjnych pierwszej instancji;
- 3) wszelkie sprawy, dotyczące zarządu rolnictwa i weterynarii, w szczególności sprawy produkcji roślinnej i zwierzęcej, meljoracji rolnych, przemysłu rolnego, pomocy rolnej, szkolnictwa rolniczego niższego stopnia oraz państwowej służby weterynaryjnej, o ile wychodzą poza zakres działalności władz administracyjnych pierwszej instancji;
- 4) podział zasiłków, udzielanych przez Skarb Państwa na cele rolnicze w granicach Województwa i kontrola nad prawidłowem ich zużycowaniem;
- 5) współdziałanie we wszelkich akcjach, podejmowanych przez instytucje społeczne, a mających na celu uruchomienie i odbudowę rolnictwa na obszarze Województwa;
- 6) sprawy przekazane na zasadzie dekretu z dn. 16 stycznia 1919 r. w przedmiocie organizacji urzędów ochrony lasów — okręgowym inspektorom i komisarzom ochrony lasów;
- 7) ogólny nadzór policyjno-weterynaryjny i sanitarno-weterynaryjny na obszarze Województwa oraz nadzór państwowy nad lecnictwem zwierząt;

- 8) sprawy pobierania podatku procentowego od zwierząt;
- 9) zestawianie i przedkładanie Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych wykazów statystycznych oraz periodycznych sprawozdań w sprawach rolniczych, leśnych i weterynaryjnych.

Art. 14. W dziedzinie administracji przemysłowej należy do zakresu działania Wojewody:

- 1) rozstrzyganie w drugiej instancji odwołań przeciw orzeczeniom i zarządzeniom władz przemysłowych pierwszej instancji;
- 2) wydawanie w pierwszej instancji pozwoleń przemysłowo-policyjnych na urządzenie i uruchomienie zakładów przemysłowych, rozmieszczonych na obszarze 2-ch lub więcej powiatów tego samego Województwa oraz takich zakładów przemysłowych, co do których wydawanie takiego pozwolenia w drodze ustawy lub rozporządzenia Wojewodzie zastrzeżone zostanie;
- 3) wydawanie w pierwszej instancji innych uprawnień przemysłowych w wypadkach przewidzianych ustawami lub rozporządzeniami.

Art. 15. W zakresie robót publicznych należą do kompetencji Wojewody wszystkie te sprawy, które w myśl ustawy z dn. 29 kwietnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 39 poz. 283) przekazane zostały Dyrekcjom Robót Publicznych.

Art. 16. W sprawach gospodarczych Urzędu Wojewódzkiego i podległych mu urzędów należy do Wojewody:

- 1) układanie budżetów tych urzędów, przedstawianie ich właściwemu Ministerstwu do zatwierdzenia, stawianie wniosków na udzielenie kredytów tudzież nadzór i kontrola nad ich zrealizowaniem;
- 2) zarząd i kontrola nad majątkiem ruchomym Urzędu Wojewódzkiego i urzędów podległych oraz zatwierdzanie umów o najem lokali, potrzebnych na pomieszczenie władz i urzędów;
- 3) wszelkie inne sprawy gospodarcze Urzędu Wojewódzkiego i urzędów podległych.

Art. 17. W dziedzinie samorządu należą do zakresu działania Wojewody następujące sprawy:

- 1) wykonywanie w ostatniej instancji nadzoru nad samorządem gmin wiejskich oraz miast niewydzielonych ze związku powiatowego;
- 2) wykonywanie bezpośredniego nadzoru nad samorządem powiatowym i miejskim miast wydzielonych oraz nad samorządem związków specjalnych, o ile taki związek leży cały w obrębie województwa.

W zakresie spraw w punkcie 2 wymienionych zastrzeżone są kompetencji Ministra Spraw Wewnętrznych nadal:

- a) prawo rozwiązywania Rad Miejskich w miastach wydzielonych oraz Sejmików i Wydziałów Powiatowych,
- b) prawo składania z urzędu członków magistratu w miastach wydzielonych,
- c) prawo zatwierdzania budżetów miast wydzielonych oraz budżetów powiatowych, jak również prawo zatwierdzania uchwał finansowych, dotyczących wprowadzenia w miastach lub powiatach opłat, podatków, dodatków do podatków, zaciągania pożyczek, rąbywania i pozbywania nieruchomości, ustanawiania monopolii oraz lokaty kapitałów,
- d) prawo zatwierdzania statutów związków specjalnych.

- 3) decydowanie w ostatniej instancji w wypadkach zaskarżenia orzeczeń Starostów i Wydziałów Powiatowych, wydanych w załatwieniu skarg na wybory do Rad Gminnych i do Rad Miejskich w miastach niewydzielonych oraz do Sejmików Powiatowych, o ile obowiązujące postanowienia nie przewidują odwołań do Sądu Najwyższego;
- 4) rozstrzyganie w pierwszej instancji skarg co do ważności wyborów w miastach wydzielonych; przeciwko rozstrzygnięciom Wojewody w tych sprawach przysługuje prawo odwołania się do Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 18. Oprócz spraw wyszczególnionych w artykułach 7 do 18 należeć będą do kompetencji Wojewody wszystkie te sprawy, które przez poszczególnych Ministrów na zasadzie art. 7 ustawy z dn. 2 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 65 poz. 395) lub przez późniejsze ustawy Wojewodom przekazane zostaną.

Tok instancji i orzecznictwo Wojewody.

Art. 19. W określonym w powyższych artykułach zakresie działania orzeka Wojewoda w pierwszej instancji w tych wypadkach, gdy ustawy lub rozporządzenia wyraźnie to przewidują. Przeprowadzenie jednakże potrzebnych do wydania orzeczenia dochodzeń może Wojewoda przekazać władzom powiatowym, działającym wtedy w jego imieniu, zastrzegając równocześnie dla siebie wydanie samego orzeczenia.

W drugiej instancji rozstrzyga Wojewoda sprawy, w których w pierwszej instancji orzekały władze powiatowe lub magistraty miast wydzielonych. Rozporządzenie niniejsze oraz późniejsze ustawy określą przypadki, w których rozstrzygnięcia Wojewody w drugiej instancji są ostateczne.

W trzeciej instancji rozstrzyga Wojewoda w tych sprawach z zakresu samorządu, w których w pierwszej instancji orzekały Urzędy Gminne lub Magistraty miast niewydzielonych. Rozstrzygnięcia Wojewody w 3 instancji są ostateczne, co w rozstrzygnięciu uwidocznione być winno.

Art. 20. Przeciw nieostatecznym orzeczeniom i rozstrzygnięciom Wojewody służy odwołanie do właściwego Ministerstwa w terminie 14-dniowym od dnia ogłoszenia lub doreczenia. Odwołaniu przysługuje moc wstrzymująca o ile ustawa inaczej nie stanowi lub o ile w orzeczeniu lub decyzji równocześnie nie zaznaczono, że ze względów dobra publicznego tej mocy wstrzymującej odwołaniu nie przysznaje się.

Stosunek Wojewody do podległych mu urzędów.

Art. 21. Wojewoda jest zwierzchnikiem wszystkich na obszarze Województwa istniejących, a dla przekazanych Wojewodzie w art. 5 dziedzin administracji państwowej utworzonych urzędów i organów, zarówno państwowych jak i samorządowych. Z tego też tytułu wykonuje Wojewoda nadzór ogólny nad ich działalnością i czuwa nad zgodnością jej z obowiązującymi przepisami.

Jako przedstawiciel rządu nadaje Wojewoda podległym mu urzędom i organom jednolity kierunek działania, dążący do zapewnienia pieczy państwowej wszystkim mieszkańcom powierzonego sobie obszaru i zmierzający do ogólnego rozwoju Województwa.

Art. 22. Wojewoda może z urzędu znieść lub zmienić wszystkie sprzeczne z obowiązującymi przepisami lub z interesami dobra powszechnego rozporządzenia, rozstrzygnięcia, decyzje, orzeczenia, zarządzenia i t. d. władz, urzędów i organów mu podległych, o ile przez to nie zostaną naruszone prawa osób trzecich legalnie nabyte.

Art. 23. Wojewoda odbiera sprawozdania władz powiatowych o stanie powiatu i działalności wszystkich władz i organów i przedkłada je po zaopatrzeniu ich własnymi spostrzeżeniami i wnioskami właściwym Ministrom.

Stosunek Wojewody do urzędników państwowych na obszarze Województwa.

Art. 24. Funkcjonariuszów Urzędu Wojewódzkiego tudzież urzędów państwowych Wojewodzie podległych mianują do VII kategorii płac właściwi Ministrowie, poniżej zaś VII kategorii płac Wojewoda. Funkcjonariusze ci winni odpowiadać wymogom ustalonym w Tymczasowych Przepisach Służbowych reskryptem Rady Regencyjnej z dn. 11 czerwca 1918 r. (Dz. Pr. Kr. P. № 6 poz. 13); ponadto winni wykazać się specjalnymi kwalifikacjami, wymaganymi dla danej gałęzi służby. O ile zaś chodzi o urzędników referendarskich (samodzielni referenci i ich pomocnicy), to winni oni wykazać się zupełnem wykształceniem akademickiem, stwierdzonem złożeniem wszystkich przepisanych egzaminów. W wyjątkowych wypadkach, ze względu na zapotrzebowanie urzędników, może Wojewoda przedstawić właściwemu Ministrowi wniosek na udzielenie kandydatowi dyspensy od wymaganego stopnia wykształcenia.

Karty osobowe funkcjonariuszy, mianowanych przez Wojewodę, winny być przesłane właściwemu Ministrowi. Wojewoda zawiadamia również właściwych Ministrów o wszelkich zmianach w stosunkach osobistych i służbowych funkcjonariuszy mu podległych.

Art. 25. Przenoszenie funkcjonariuszy z jednego Województwa do drugiego oraz stabilizacja wszystkich przez władze centralne mianowanych funkcjonariuszy zostają nadal zastrzeżone właściwym Ministrom.

Art. 26. Funkcjonariuszom przez siebie mianowanym wyznacza Wojewoda miejsce służbowe, przenosi ich w miarę potrzeby, uwzględniając przeznaczony na ten cel kredyt, tudzież uwalnia ze służby na własne żądanie, względnie w wypadkach przewidzianych w art. 42 Tymczasowych Przepisów Służbowych dla urzędników państwowych (Dz. Pr. Kr. P. № 6 poz. 13).

Art. 27. Wojewoda udziela funkcjonariuszom podległych mu władz i urzędów przysługującego im w myśl art. 23 Tymczasowych Przepisów Służbowych dla urzędników państwowych corocznego urlopu dla wypoczynku, a mianowicie 6-tygodniowego dla funkcjonariuszy do VI-ej kategorii, zaś 4-tygodniowego od VI-ej kategorii włącznie do XI-ej. Urlopów dłuższych udzielić może właściwe Ministerstwo na wniosek Wojewody.

Niezależnie od powyższego przysługuje Wojewodzie prawo udzielania w wypadkach ważnych i nagłych urlopów specjalnych, nie dłuższych jednak jak na przeciąg dni 8-miu.

Art. 28. Wojewoda wykonuje nad wszystkimi funkcjonariuszami podległych mu władz i urzędów władzę dyscyplinarną na zasadzie obowiązujących przepisów (Tymczasowe Przepisy Służbowe dla urzędników państwowych—Dz. Pr. P. № 6 poz. 13).

W myśl art. 36 Tymczasowych Przepisów Służbowych ustanowiona będzie przy Urzędzie Wojewódzkim komisja dyscyplinarna pierwszej instan-

cji. Z 4-ch asesorów, przewidzianych w art. 37 wymienionych przepisów przynajmniej 1 musi należeć do etatu tego samego Ministerstwa co obwiniony.

Art. 29. Przepisy dotyczące się nominacji, przenoszenia, uwolnienia ze służby, udzielania urlopów oraz przepisy o postępowaniu dyscyplinarnem nie odnoszą się do funkcjonariuszy policji państwowej; stosunki ich bowiem w powyższych kierunkach normują postanowienia ustawy z dn. 24 lipca 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 61, poz. 363).

Art. 30. Przynajmniej raz na rok Wojewoda zgromadza wszystkich Starostów, Naczelników Departamentów i Kierowników Oddziałów celem omówienia organizacji jakoteż działalności władz i urzędów Wojewodzie podległych. Uczestnicy tego zjazdu mają prawo przedstawić wszystkie ujemne strony tak organizacji jak i działalności tych instytucji oraz mają prawo czynić wnioski dążące do usunięcia braków, a natomiast wprowadzenia tych ulepszeń, któreby zapewniały coraz lepsze udoskonalenie administracji.

Celem przygotowania materiału dla tych zjazdów winni Naczelnicy Departamentów i Starostowie odbyć z podległymi sobie urzędnikami przed zjazdem konferencje, by mógł na zjeździe wystąpić z konkretnymi wnioskami.

Wyniki zjazdu winien Wojewoda przedstawić na corocznych zebraniach Wojewodów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, na które w tym celu zapraszani będą reprezentanci zainteresowanych Ministerstw.

Rada Wojewódzka.

Art. 31. Przy Wojewodzie czynną jest Rada Wojewódzka. Zadanie Rady polega na wydawaniu opinii w sprawach, poddanych jej pod obrady przez Wojewodę, a nadto podejmowanie uchwał stanowczych w sprawach przekazanych jej przez ustawy.

Przewodniczącym Rady Wojewódzkiej jest Wojewoda lub wyznaczony przez niego zastępca.

Rada Wojewódzka wydaje opinie względnie uchwała bądź na posiedzeniach plenarnych, bądź to w sekcjach. Pełną Radę Wojewódzką zwołuje Wojewoda w miarę uznanej przez siebie potrzeby, nie rzadziej jednak jak 2 razy do roku.

Art. 32. Wskazanem jest by Wojewoda zasięgał opinii Rady Wojewódzkiej we wszystkich sprawach większego znaczenia dla Województwa tak pod względem gospodarczym jak i kulturalnym, a w szczególności w sprawach aprowizacyjnych, budowy kolei, kanałów, portów, regulacji rzek, zmiany granic Województwa i powiatów, ulg podatkowych spowodowanych klęskami żywiołowymi na znaczniejszej przestrzeni Województwa, budowy szpitali większych, zakładów humanitarnych i t. p. oraz we wszystkich sprawach ważniejszych, wchodzących w zakres działalności związków komunalnych.

Sekcje natomiast powołane będą do udzielania swej opinii w tych wszystkich wypadkach, w których wprowadzenie opinia pełnej Rady Wojewódzkiej byłaby pożądaną, jednak z powodu nagłości sprawy zasięgniętą być nie może. Ponadto wskazanem jest zasięganie opinii Sekcji w sprawach mniejszego znaczenia w szczególności: budowy kolejek, dróg, znacniejszych zakładów przemysłowych, budowli wodnych, zakładania spółek wodnych, ulg podatkowych ograniczonych do mniejszych przestrzeni, próśb instytucji komunalnych i publicznych o zasiłki ze Skarbu Państwa, zmiany

granic gmin, podnoszenia osad do rzędu miast, oznaczania warunków przetargów publicznych na wykonanie robót lub dostaw państwowych, upoważnienia do wykonania robót lub dostaw sposobem gospodarczym, jeżeli przetarg nie dojdzie do skutku, oraz określania ogólnych warunków wykonania, wreszcie wszelkich uchwał finansowych związków samorządowych. W tym ostatnim wypadku wskazanem jest zaprosić na posiedzenie Sekcji delegata interesowanego związku celem uzyskania od niego potrzebnych wyjaśnień.

Art. 33. Do pełnej Rady Wojewódzkiej należą delegaci Sejmików i Rad Miejskich miast wydzielonych oraz kierownicy poszczególnych działów administracji wojewódzkiej i przedstawiciele działów nie należących do tego zarządu; tych ostatnich wyznaczają naczelnicy odnośnych władz.

O ile na obszarze Województwa znajduje się więcej naczelników równorzędnych tego samego działu administracji, nie wchodzących w zakres działania Wojewody, wtedy Wojewoda zwraca się do właściwego Ministra o wyznaczenie przedstawiciela w Radzie Wojewódzkiej.

Art. 34. Sekcje obradują w komplecie, składającym się przynajmniej z trzech delegatów samorządowych przy udziale jednego przedstawiciela odnośnego działu administracji oraz przynajmniej jednego sędziego. Dla zapewnienia tego kompletu Wojewoda powołuje do każdej sekcji 4-ch delegatów, z których jeden przy pełnym komplecie będzie miał charakter zastępcy. Głos jego wtedy się liczy, jeżeli jeden z delegatów nie jest na posiedzeniu obecnym.

Sekcje obradują w kadencjach kwartalnych wedle porządku alfabetycznego reprezentowanych przez delegatów związków samorządowych. Wojewoda układa plan kadencji sekcyjnych na cały rok zgóry oraz wysyła zaproszenia do delegatów związków samorządowych na poszczególne sesje; w zaproszeniach tych winien być uwidoczniiony przypuszczalny czas trwania sesji.

Art. 35. Delegatom i ich zastępcom należą się diety po 50 marek dziennie w czasie trwania sesji oraz zwrot kosztów podróży. Wypłatę uskutecznia ten związek samorządowy, który ich wydelegował. Przedstawicielom poszczególnych działów administracji należą się diety urzędnicze względnie wojskowe oraz zwrot kosztów podróży, o ile nie urzędują w siedzibie Województwa. Koszta te obciążają budżety odnośnych działów administracji.

Art. 36. Stanowcze uchwały Rady Wojewódzkiej względnie Sekcji może Wojewoda ponownie przekazać do rozpatrzenia względnie za wiesić, winien jednak w ostatnim wypadku przedłożyć je do rozstrzygnięcia właściwemu Ministrowi.

Wojewoda jest odpowiedzialnym za wszystkie zarządzenia, wydane przez siebie na podstawie opinii lub uchwał Rady Wojewódzkiej względnie jej Sekcji. Okoliczność, że wydał je w myśl tych uchwał lub opinii, nie zmniejsza jego odpowiedzialności.

Organizacja Urzędu Wojewódzkiego.

Art. 37. Urząd Wojewódzki składać się będzie z Departamentów, a mianowicie: Prezydjalnego, Administracyjnego, Samorządowego, Zdrowia Publicznego (Wojewódzki Urząd Zdrowia), Aprowizacyjnego, Rolnictwa i Weterynarii, Przemysłowego, Pracy i Opieki Społecznej, Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych oraz Kancelarii Głównej.

Sprawy należące do zakresu działania Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Sztuki i Kultury włączone będą do Departamentu Administracyjnego.

Departamenty dzielić się będą na Oddziały.

Art. 38. Departamentem kieruje Naczelnik Departamentu, należący do kategorii plac V a, V b i VI, względnie do kategorii VI, VII i VIII, o ile chodzi o Naczelnika Kancelarii Głównej.

Etat dla każdego Departamentu oznaczy właściwy Minister w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Wojewodą.

Każdy Departament posiadać będzie swoją kancelarię. Jedyne ekspedyt i Archiwum Główne będą wspólne. Osobna instrukcja biurowa wydana zostanie dla Urzędu Wojewódzkiego.

Wydatki osobowe i rzeczowe każdego Departamentu względnie Oddziału obciążać będą budżet właściwego Ministerstwa. Wydatki Kancelarii Głównej i Archiwum ponosić będzie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Art. 39. Wszelkie rozporządzenia, polecenia, pisma, podania i t. p. nadsyłane do Urzędu Wojewódzkiego, kierowane są do Wojewody, który je przydziela właściwym urzędnikom do załatwienia. Podobnie wszelkie pisma wychodzące z Urzędu Wojewódzkiego podpisywane są przez Wojewodę lub jego zastępcę względnie upoważnionych przez Wojewodę urzędników.

Art. 40. Poszczególni Ministrowie mogą wedle swego uznania przez swych delegatów przeprowadzać lustrację działalności urzędników z własnego etatu, wchodzących w skład Urzędu Wojewódzkiego. Tak o rozpoczęciu lustracji jak i o jej wyniku zawiadomi delegat Wojewodę.

Art. 41. Ministrowie zainteresowani wydadzą w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych szczegółowe instrukcje, określające bliżej stosunek Wojewody do istniejących dotychczas urzędów drugiej instancji, które mają wejść w skład Województw.

Art. 42. Urząd Wojewódzki wydawać będzie Dziennik Wojewódzki.

Art. 43. Uruchomienie pojedynczych Województw będzie ogłoszone w „Monitorze Polskim“.

Art. 44. Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej po upływie dni 14-tu od ogłoszenia go w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Warszawa, dnia 13 listopada 1919 r.

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Spraw Wewnętrznych:

S. Wojciechowski